

Analytik Štefec: Ministerstvo obrany ukončilo kolotoč lhaní...

- CZ24 News | 6. září 2021

ČESKO/AFGHÁNISTÁN: Ministerstvo obrany České republiky oficiálně a slavnostně ukončuje české angažmá v Afghánistánu. Završuje tím dvacet let trvající nepřetržitý kolotoč nesmyslných rozhodnutí, lhaní o skutečné situaci, zbytečných úmrtí vojáků, zničených životů stovek lidí a utrácení miliard a miliard korun, do kterého nás zavedly amatérismus, servilita a hloupost vlastně už dvou generací českých tzv. "politiků", neschopných pochopit realitu mezinárodního dění, definovat české zájmy a formulovat skutečně národní zahraniční a bezpečnostní politiku našeho státu, píše na facebooku Jaroslav Štefec.

I přes zuřivý odpor mainstreamových médií, pokračujících v udržování mýtů o slavném výprasku a lhaní o tom, jak jsme se snažili a „oni“ nás nepochopili, a jakou katastrofu bude znamenat náš odchod, se stále více lidí ptá, k čemu nám účast v tomto dobrodružství byla a co nám vlastně přinesla. A také zda by neměly vlády, odpovědné za udržování afghánského kolotoče rozhazování peněz, hazardování se životy lidí a účasti českých vojáků na zabíjení příslušníků jiných národů nést nejen politickou, ale i trestní odpovědnost.

Chceme-li se takto ptát, musíme ale nejprve znát odpovědi na jiné otázky. Například oblíbené „cui bono“, komu ku skutečnému prospěchu. Kdo profitoval z celého tohoto dobrodružství, pominu-li zbrojařské firmy? A kdo je vlastně vítězem a kdo poraženým v této zatím nejdelší válce přelomu dvou tisíciletí?

Osobně se domnívám, že klíčem je správné pochopení chování Spojených států v závěrečné části konfliktu, především obrovské množství vojenské techniky, zbraní a munice, zanechaných zdánlivě napospas vítěznému Tálibánu. Jenže zdání může klamat, zvláště když se mu hezky po goebbelsovsky pomůže. Co tedy skutečně vedlo americkou armádu v Afghánistánu k „opuštění“ výzbroje a techniky včetně nejmodernějších tanků v množství významně převyšujícím počty a kvalitu vojenské techniky, jíž disponují miniarmádky značné části evropských zemí NATO, včetně ČR?

Samozřejmě že svou roli mohly hrát ekonomické důvody (náklady na dopravu jsou přitom to nejmenší; problémem je především nerudovské dilema „kam s ní“ – komu ji prodat, kolik bude stát likvidace apod.) a potenciální problémy s odzbrojením „státní“ armády. Ale čím dál tím jasněji se ukazuje, že to jsou jen falešné argumenty, sloužící k zastírání skutečných důvodů tohoto kroku. Stejně jako argumenty typu „Afghánci jsou primitivní národ, neschopný tuto techniku ovládat“, nebo představa, že odchod americké armády a úslužných přicmrdovačů z NATO (bohužel včetně ČR) povede k rychlému zhroucení složitých logistických řetězců, nezbytných pro udržování moderní techniky v bojeschopném stavu.

Jak to vypadá, nic nemůže být dále od pravdy. Zvláště ve světle skutečnosti, že nejmodernější zbraně a techniku USA do Afghánistánu masově dodávaly teprve v posledních pár letech, kdy také bylo vynakládáno největší úsilí na výcvik afghánské armády v jejich používání. A to od úrovně boje taktických jednotek, až po strategické návaznosti nasazení afghánské armády v rámci koaličních sil.

K pochopení logiky jak těchto kroků, tak současného dění a budoucího vývoje přitom postačuje přestat sledovat stránky mainstreamových médií, začít přemýšlet logicky a oprostit se od tvrzení, že

USA opustily Afghánistán jako poražená země. Není to pravda.

Jediná strana, která utrpěla skutečnou porážku, z níž se jen tak nevyhrabe, je evropská část dávno chciplé kobyly, které se jen z čisté setrvačnosti říká „North Atlantic Treaty Organization„. Tato porážka Evropy jde přitom plně na vrub politické slepotě a úplatnosti jejich politických vůdců, neschopnosti evropských zpravodajských služeb a toxickému návyku na otrockou podřízenost USA.

Je paradoxem, že do konfliktu, který byl od počátku zcela mimo jejich kontrolu, na němž neměly žádný zájem a jak se stále jasněji ukazuje, jehož důvody byly od samého počátku vylhané, zavlekla evropské země historicky první aktivace formálně absolutně nezávazného článku 5 Severoatlantické smlouvy o vzájemné vojenské pomoci. Přitom to byl právě tento článek, který Spojené státy v závěrečné etapě afghánské frašky ostudně ignorovaly. Sledovaly pouze své zájmy a bezpečnost svých vojáků, zatímco takzvané „spojenecké jednotky“ ponechaly jejich osudu ve stylu „pomoz si, jak umíš“. A je jen typické, že čeští vojáci díky svatému nadšení našich politických představitelů (bojím se jen pomyslet, že by to bylo i díky neschopnosti zorganizovat včas jejich odsun) byli mezi posledními, kteří opouštěli Afghánistán, ne nepodobní většinově českému orchestru, hrajícímu na palubě Titaniku ještě v době, kdy už šel beznadějně pod hladinu.

Pro odpověď na otázku budoucnosti amerických zbraní v Afghánistánu jsou klíčové dvě věci. Pohled na mapu a povědomí o tom, kde má své kořeny Tálibánu. Ten je totiž velmi úzce svázán s věrným spojencem USA Pákistánem, a s jeho předpokládanou rolí „těžké figury“ na šachovnici budoucí partie boje o získání nejen přístupu k nerostnému bohatství Afghánistánu, ale i vlivu na celou tuto velmi významnou část Asie. Není totiž sebemenší problém napojit logistiku tálibánských jednotek na propracované logistické struktury pákistánské armády a zajistit jejich zásobování náhradními díly, municí a také odborníky.

Není proto divu, že se Indie se právem cítí ohrožena vývojem, k němuž v Afghánistánu došlo. Stejně jako ostatní státy v oblasti, které oprávněně s rostoucí nedůvěrou sledují rychlé etablování se tálibánského státu, jeho námluvy s jaderným Pákistánem a také snahy o vojenské a politické angažmá Turecka.

USA tak sice Afghánistán opustily, ale prostřednictvím Pákistánu jsou stále ve hře. Navíc v podstatně výhodnější pozici. Dostaly vše, co chtěly. Těžce vyzbrojeného „tichého“ spojence, klacek hned na tři členy BRICS, stálý odbyt pro náhradní díly, zbraně a munici pro své zbrojovky a nádavkem ještě oslabenou Evropu. Nedivím, se, že jak Macron, tak Merkelová jsou na mrtvici. Jediní, kdo snad je v Evropě ještě ochoten jásat nad slavnou porážkou a celebrat „hrdiny z Hindúkuše“, jsou političtí zabeďněnci v čele České republiky. Fakt, že si ministr obrany nepamatuje rok pádu budov WTC (podle něj 2011) je už jen onou pověstnou poslední třešničkou na dortu drsné reality.